

Cu aceeași discreție...

Cu pași mărunți, abia simțiți, a plecat din viață — cu discreția care l-a caracterizat — unul dintre cei mai mari artiști pe care i-au dat poporul și teatrul românesc: Costache Antoniu.

Prin dispariția lui, mișcarea teatrală românească își pierde parcă, tainic, o parte din sufletul ei.

Costache Antoniu era numai suflet. Suflet moldav, delicată trăire și vibrație românească, misterioasă sinteză a mitologiei populare.

Artist de netăgăduit instinct, maestru al nuanțelor fine, al pianităților încărcate de sensibilitate, pionier, în perioada de grandilocvență, al adevărului nuanțat realist, Costache Antoniu ia cu sine, atât în comedie cât și în dramă, un stil pentru a cărui recuperare, redescoperire, va trebui să treacă multă vreme: stilul basmului spus la gura sobei, al șoaptei de seară, al zimbetului șollic al țaranului, de sub căciula lui mițoasă, al privirii sfioase și al vorbeii rostite pe jumătate, niciodată apăsată sau subliniată violent.

Talentul lui Costache Antoniu era muzică, delicatețe și bun-simț, caracteristic ruminului de calitate.

Sprâjinitor al literaturii dramatice originale, Costache Antoniu rămâne cap de listă al celor care, prin potențialul talentului lor, au determinat promovarea artei teatrale românești în lume, dându-i strălucirea de care avea atâtă nevoie.

Omul Costache Antoniu avea trăsăturile talentului său — lucru foarte rar în peisajul uman actoricesc. Umanismul pe care îl iradiiau creațiile sale scenice era propriu personalității sale de fiecare zi.

Cu aceeași discreție, în același ritm abia simțit, lipsit de ostentație, artistul-cetățean Costache Antoniu și-a îndeplinit și nenumăratele sale sarcini politice, administrative și sociale, care i-au caracterizat dintotdeauna, de la începutul acestei noi ere social-politice, și care i-au încununat activitatea.

Dacă, așa cum se spune, artiștii nu au vîrstă, atunci Costache Antoniu pleacă dintre noi, copil încă; încă pur, încă delicat, zimbitor, neîntinat.

Mihai Berechet